

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Braziewicz

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt II C 572/14

oddala apelację.

SSO Barbara Braziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Zabrze oddalił powództwo H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko M. P. (P.) o zapłatę kwoty 5.050,88zł.

Przytoczony wyrok poprzedzony został ustaleniami, z których wynika, iż w dniu 30 kwietnia 2008r., pozwany zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki o nr (...). Zgodnie z § 1 wskazanej umowy pożyczka wynosiła 4.510 zł, a pozwany zobowiązał się do spłaty tej kwoty w 60 ratach, które będą płatne w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat (§ 2 ust. 1 umowy pożyczki). Powód w dniu 7 czerwca 2013r., zawarł umowę sprzedaży wierzytelności z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W., której przedmiotem była między innymi wierzytelność wobec pozwanego wynikająca z umowy kredytu gotówkowego z dnia 30 kwietnia 2008r. W dniu 24 czerwca 2013r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. sporządził zawiadomienie o dokonaniu sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda zgodnie z art. 509 § 1 k.c., a pismem z dnia 24 czerwca 2013r. pozwany został wezwany do zapłaty należności na rzecz powoda. Na wniosek (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. złożony w dniu 22 marca 2011r., postanowieniem z dnia 1 lipca 2011r. wydanym w sprawie II Co 2462/11 Sąd Rejonowy w Gliwicach nadał przeciwko pozwanemu klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 14 marca 2011r. wystawionemu przez (...) Bank Spółkę Akcyjną we W. z tytułu niespłaconej należności wynikającej z umowy nr (...) z dnia 30 kwietnia 2008r. Na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego, na wniosek (...) Bank S.A. we W., złożony w kancelarii komornika w dniu 5 stycznia 2012r., Komornik Sądowy wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne prowadzone obecnie pod sygn. akt KM 786/13. Prawomocnym w dniu 27 listopada 2013r., postanowieniem z dnia 5 listopada 2013r. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach M. K. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 786/13 wobec złożenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować wiarygodność treści dokumentów, zwłaszcza, że ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które pozwoliłyby na podważenie ich wiarygodności i dlatego uwzględnił okoliczności z nich wynikające w całości.

Sąd Rejonowy w tak ustalonym stanie faktycznym uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na niewykazanie przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia. W rozpoznawanej sprawie pozwany przyznał, iż zawarł w dniu 30 kwietnia 2008r. z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki, przy czym podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, przedawnienia roszczenia, a ponadto zarzucił niewykazanie przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia. Podstawą prawną rozstrzygnięcia są przepisy art. 720 i następane kodeksu cywilnego dotyczące umowy pożyczki.

Zarzut braku legitymacji czynnej powoda nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż strona powodowa przedłożyła umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, w którym wskazano, iż przedmiotem cesji są wierzytelności istniejące wobec pozwanego, a wynikające z umowy kredytu gotówkowego z dnia 30 kwietnia 2008r., zatem legitymacja czynna powoda wynikała z zawartej umowy sprzedaży wierzytelności z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. wraz z załącznikiem. Na powoda zatem zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przeszły wszelkie związane z nią prawa i obowiązki.

Powód domagał się zapłaty od pozwanego należności wynikającej z umowy pożyczki łączącej go z poprzednikiem prawnym powoda. Pozwany zakwestionował na rozprawie w dniu 28 listopada 2014r., o terminie której powód był prawidłowo zawiadomiony, wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując, iż dokonał częściowej spłaty należności zarówno dobrowolnie jak i przez Komornika (co znajduje potwierdzenie w aktach egzekucyjnych), a pomimo tego zobowiązanie wzrosło do żadnej kwoty ponad 5.000 zł. Wobec takiego stanowiska strony pozwanej, to powoda obciążał zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. obowiązek udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia. Powód nie wypełnił tego procesowego zobowiązania. Po pierwsze nie wykazał w jakich terminach i w jakiej wysokości pozwany miał spełnić swoje zobowiązanie, gdyż § 2 ust. 1 umowy pożyczki odsyła w tym zakresie do regulaminu, który nie został przedstawiony. Powód tym samym nie wykazał, w jaki sposób została obliczona należność główna, w jaki sposób skapitalizowano odsetki zarówno karne jak i ustawowe. Powód powołał się jedynie na końcową sumę obliczeń, z której jednak nie wynika w jakich terminach spłaty były dokonywane, jak były zarachowane oraz jakie były terminy wymagalności poszczególnych rat i ich wysokość.

Zarzut przedawnienia roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 118k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie do art. 120 § 1 zd.1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie z tytułu umowy pożyczki jest świadczeniem jednorazowym, lecz rozłożonym na raty, a przedawnia się z upływem lat trzech, gdyż (...) Bank Spółka Akcyjna we W. zawarł z pozwanym umowę pożyczki w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Wobec wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 30 kwietnia 2008r. pismem z dnia 16 sierpnia 2010r., która to okoliczność nie została zakwestionowana przez pozwanego, roszczenie stało się wówczas wymagalne. Złożenie w dniu 22 marca 2011r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przerwało bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem zgodnie z art. 124 § 1 k.p.c. termin ten biegnie na nowo. W dniu 5 stycznia 2012r. złożono wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a czynność powyższa ponownie przerwała bieg terminu przedawnienia. Termin ten rozpoczął bieg ponownie od dnia 27 listopada 2013r., czyli od dnia prawomocnego zakończenia postępowania egzekucyjnego. W żadnym ze wskazanych okresów nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 30 kwietnia 2008r.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo, jako niewykazane co do wysokości należało oddalić. O kosztach Sąd ten orzekł zgodnie z art.98 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w części, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego kwoty 4.913,06zł wraz odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 16% w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 2.905,15zł od dnia 25.07.2013r., względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje i przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści apelacji – na okoliczności opisane w uzasadnieniu apelacji. Jednocześnie powód stwierdził, iż potrzeba powołania się na nie wynika później, z uwagi na fakt, iż pozwany nie zgłaszał zarzutu dotyczącego wysokości dochodzonego roszczenia na etapie postępowania przesądowego (wezwanie do zapłaty) i w tym zakresie podniosła zarzut dopiero na rozprawie końcowej tj. w dniu 28.11.2014r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj.art.233 k.p.c. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a także dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie, w tym w szczególności poprzez uznanie, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonej należności, pomimo że przede wszystkim z dopuszczonych w poczet dowodów dokumentów, jak i też z dalszych wniosków dowodowych (w tym przede wszystkim z dopuszczonych w poczet dowodów dokumentów akt egzekucyjnych Km 786/13 – karta rozliczeniowa) wynikało, z jakiego tytułu i w jakiej wysokości objęta została niniejszym pozwem należność.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny. Powołane w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i dokonania błędnych ustaleń faktycznych w zakresie wskazywanym przez skarżącego należało uznać za chybione.

Przy czym na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Okręgowy mając na uwadze regulację art. 381k.p.c. uznał za uzasadnione oddalenie złożonych przez powoda dopiero na etapie postępowania odwoławczego wniosków dowodowych, uznając, iż wnoszący w dostatecznym stopniu nie uprawdopodobnił tego, iż potrzeba ich powołania wynika dopiero w toku postępowania odwoławczego. Zawnioskowane dopiero na etapie postępowania odwoławczego dowody z dokumentów w postaci: raportu – zestawienia należności i spłat kredytu za okres od 30.4.2008r. do 7.6.2013r. i przedstawione tabele nr 1 i 2, mogły zostać przeprowadzone jeszcze w toku postępowania przed Sądem Rejonowym. Pozwany we wniesionym sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa w całości, a zatem kwestionował je co do zasady i wysokości. Równocześnie na pierwszym wyznaczonym terminie rozprawy w dniu 28 listopada 2014r., o którym pełnomocnik strony powodowej był prawidłowo zawiadomiony, pozwany doprecyzował swoje stanowisko i zakwestionował legitymację powoda do dochodzenia od niego określonej w pozwie kwoty i jej wysokość. Zatem bez wątpienia potrzeba wykazania w jaki sposób powód stał się wierzycielem pozwanego, a także precyzyjnego i dokładnego przedstawienia sposobu wyliczenia dochodzonych pozwem należności i powołania dowodów wykazujących sporne okoliczności powstała najpóźniej w trakcie rozprawy w dniu 28 listopada 2014r. Mimo to powód nie wykazał, w jaki sposób została obliczona należność główna, w jaki sposób skapitalizowano odsetki zarówno karne jak i ustawowe. Powód powołał się jedynie na końcową sumę obliczeń, z której jednak nie wynika w jakich terminach spłaty były dokonywane, jak były zarachowane, tym bardziej, iż część wpłat przez pozwanego została uiszczona na ręce komornika, także tego jakie były terminy wymagalności poszczególnych rat i ich wysokość. Przy czym nie było przeszkód, aby pełnomocnik, który miał być obecny na tej rozprawie, w związku ze stanowiskiem pozwanego, złożył na powyższym terminie zawnioskowane w toku postępowania odwoławczego dokumenty, ewentualnie wniósł o zakreślenie mu stosownego terminu do złożenia dodatkowych wniosków dowodowych celem wykazania spornych okoliczności. Jednakże strona powodowa nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień procesowych i nie wzięła czynnego udziału w rozprawie w dniu 29 listopada 2014r. Z tych przyczyn Sąd drugiej instancji był uprawniony do pominięcia nowych dowodów zgłoszonego dopiero w postępowaniu apelacyjnym, albowiem zaszyły przesłanki określone przepisem 381 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 797/00, Prok. i Pr. 2000, nr 10, poz. 42).

Poza tym orzekając Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż niniejsza sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym (art. 505¹ pkt 1 k.p.c.). Apelacja w postępowaniu uproszczonym jest zbliżona do modelu rewizyjnego (kontrolnego). Jest bowiem ograniczona do minimum możliwości przeprowadzenia przez sąd odwoławczy

postępowania dowodowego do dowodu z dokumentu (pewnego i najczęściej prostego w przekazie środka dowodowego). Pełne postępowanie dowodowe - w zakresie wnioskowanym przez strony - może być prowadzone jedynie w sytuacji wniesienia apelacji, w której zarzuty w niej podniesione będą oparte na okolicznościach faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać w trakcie postępowania przed sądem, który wydał orzeczenie. Strona musi wykazać zaistnienie takich okoliczności (zob. P. Pogonowski, komentarz LEX 2013r.). Zgodnie bowiem z art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu. Przepis § 2 art. 505¹¹ § 1 k.p.c. stanowi, że § 1 nie stosuje się, jeżeli apelację oparto na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać przed sądem pierwszej instancji. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, że okoliczności, które miałyby zostać wykazane przedłożonymi dokumentami nie były znane powodowi na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i że nie mógł się wówczas na nie powoływać. Reasumując, stwierdzić należy, że powód nie udowodnił okoliczności podnoszonych w apelacji.

Sąd Okręgowy w istotnej części podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, w szczególności dotyczące nie wykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia, a także wywoły dotyczące kwestii przedawnienia, uznając, iż nie ma potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania. Powyższe ustalenia bowiem znajdują oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., wbrew twierdzeniom powoda. Wnioski tego Sądu co do faktów, w tym zakresie, w sposób logiczny wynikają z treści przeprowadzonych w sprawie dowodów, a zaofiarowanych przez strony, równocześnie Sąd poddał wnikliwej ocenie, w tej części, zebrany w niej materiał dowodowy. Równocześnie powód odnośnie powyższych kwestii nie postawił skutecznie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233§1 k.p.c., bowiem nie wykazał, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak SN w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

Przede wszystkim jednak należy zauważyć, iż wbrew ocenie Sądu Rejonowego powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. Nie można było uznać za trafne ustalenia Sądu meriti, iż powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, w którym wskazano, iż przedmiotem cesji są wierzytelności istniejące wobec pozwanego, a wynikające z umowy kredytu gotówkowego z dnia 30 kwietnia 2008r. Zatem legitymacja czynna powoda wynikała z zawartej umowy sprzedaży wierzytelności z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. wraz z załącznikiem, a na powoda zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przeszły wszelkie związane z nią prawa i obowiązki.

W dniu 30 kwietnia 2008r. pozwany zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. umowę pożyczki nr (...). W dniu 7 czerwca 2013r. powód przedłożył wyciąg z zawartej z w/w Bankiem, w formie pisemnej, z podpisami notarialnie poświadczonymi, umowy przelewu – zdefiniowanej i przewidzianej w Umowie Przedwstępnej. Na podstawie Umowy Przedwstępnej sprzedający zobowiązał się do sprzedania kupującemu wszystkich wierzytelności (z wyjątkiem wierzytelności wyłączonych z Portfela zgodnie z jej postanowieniami), a kupujący zobowiązał się do ich nabycia. Umowa Przedwstępna nie została jednak dołączona do akt, tym samym powód nie wykazał, aby wierzytelność powoda wchodziła w skład przekazywanego portfela wierzytelności. Ponadto z umowy przelewu wynika, iż warunki przelewu wierzytelności, przedstawione w załączniku 1, zostały spełnione. Jednakże powód załącznika 1 do umowy cesji także nie dołączył. Powód do akt dołączył aneks do umowy przelewu zawarty w dniu 24 czerwca 2013r., w formie pisemnej, z podpisami notarialnie poświadczonymi, dodając, iż załącznik do niniejszego aneksu zawiera kompletny wykaz wierzytelności przeniesionych na kupującego, zgodnie z umową przelewu. Jednakże powód załącznika do aneksu także nie dołączył. Do akt został dołączony bliżej nie określony wydruk, nie mający cech dokumentu (nie opatrzony podpisami osób upoważnionych do działania w imieniu powoda, a jedynie parafami bliżej nie określonych osób), z danymi dotyczącymi zawartej umowy pożyczki przez pozwanego w w/w Bankiem. Przy czym, wobec nie określenia charakteru wydruku, niezależnie od jego formy nie spełniającej żadnych wymagań do uznania tego wydruku za

dokument, nie wiadomo czy miałyby to być załącznik do Umowy Przedwstępnej, umowy przelewu, czy też załącznik do w/w aneksu.

Zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, w ustalonym stanie faktycznym, należało uznać, iż powództwo w sprawie podlegało oddaleniu jako nieudowodnione zarówno w zakresie podstaw żądania zasądzenia na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty, jak i legitymacji czynnej powoda. Powód w żaden sposób nie wykazał swojej legitymacji czynnej w rozpoznawanej sprawie. Powód nie wykazała bowiem, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. w dniu 7 czerwca 2013r. nabył wierzytelność przysługującą jemu względem pozwanego. Z treści umowy, jak też z treści załączników do pozwu w żaden sposób nie wynika, aby wierzytelność względem pozwanego, wynikająca z zawartej w dniu 30 kwietnia 2008r. umowy pożyczki, była przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności – co skutkuje brakiem legitymacji czynnej powoda i jest samoistną podstawą oddalenia powództwa. Ponadto strona powodowa nie wykazała ponadto, w jaki sposób została ustalona dochodzona pozwem kwota 5.050,88 zł. Przede wszystkim strona powodowa nie uwodniła, ostatecznie w jakiej wysokości domagała się spłaty należność głównej i odsetek. Powód nie wykazał, także w jakiej wysokości wpłat dokonywał pozwany na poczet spłaty kredytu, ani też sposobu w jaki wpłaty te zostały zarachowane na poczet zadłużenia i odsetek. W świetle powyższych rozważań oraz materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu zasadnie powództwo zostało oddalone.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty powoda nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.505¹⁰ §1k.p.c., apelację powoda oddalono, jako bezzasadną.

SSO Barbara Braziewicz